

VII

ПРИТЧА ПРО ПОКОРУ

Два їздиці були раз: митар
І вельможний фарисей;
До мети взялися бігти.
Хто допаде? Той чи сей?

Ся мета — життя у небі,
Щоб до неї дочвалать,
Фарисей запряг два коні:
«Чеснота» одного звать,

Піст, молитва, дари вбогим.
Хто був другий кінь? А ба!
Гордість, злобная обмова
І гидка самохвальба.

Шарпнули оті два коні:
Сей сюди, а той онтам,

Розірвали віз надвое,
Проваливсь їздець і сам.

Тим часом убогий митар
Шкапу «Смирність» як запряг,
То помалу, але певно
До мети свій віз дотяг.